

TIL VEITSLU OG GAMAN

SANGHEFTI

TÓRSHAVN TANN 9. MARS 2016

SKRIVSTOVAN

SANGHEFTI

INNIHALD

Nr.	Síða
1. EINS OG ÁARSTREYMUR.....	2
2. Í GÓÐUM VEÐRI HANN DYRGDI.....	2
3. DÝRD Á VÍK OG VÁG	4
4. FAGRA BLÓMA	4
5. NÁND	5
6. NIKLAS HJÁ PENA.....	5
7. MÁNIN HANN SKEIN.....	6
8. VANDRINGSMEN	7
9. KOM OG DANSA.....	8
10. SO VAKRAR MOYGGJAR OG KNAPPAR MENN	8
11. HVØR SKULDI GAMLAR GØTUR GLOYMT	9
12. EINKI ER SUM SUMMARKVØLD	10
13. LAND MÍTT	10
14. BEINTA.....	11
15. MEG MINNIST EINA MYND	12
16. GOMUL MINNIR	13
17. EG MINNIST ÚR GOMLUM SØGUM.....	14
18. SEKTUS OG SEKTERIUS	15
19. LÍVSMYND	16
20. SILDAVALSURIN	17
21. ALDAN.....	17
22. 1001 NÁTT	18
23. EROS	19
24. SEEMANN.....	20
25. COCKLES AND MUSSELS / MOLLY MALONE.....	20
26. SÅ LÆNGE JEG LEVER	21

1. EINS OG ÁARSTREYMUR

M. S. Viðstein

Eins og áarstreymur rennur
vallar hugurin hjá mær,
og í barmi mínum brennur
longsil út um bygdargarð.
Eg vil skoða villar víddir,
eg vil njóta sól og vind!
Fagurt hagin nú er skryddur,
lætt fer lot um fjallatind.

Felagar, tit þjòkan takið,
kom í hagan burt við mær,
vendið bygdini so bakið –
móti okkum sólin lær.
Hoyrið fuglaljóð í haga,
síggið seyðafylgi mong,
dýr og menniskju seg gleða:
Trív tí í ein vallarasong!

Tá ið eftir dagsins hita
kaldligt lot um víddir fer,
snípan letur okkum vita,
at tað hvíldarstund nú er,
og tá fara vit í tjaldið,
og vit sova sælan blund,
inntil náttin missir valdið
á tí snimmu morgunstund.

2. Í GÓÐUM VEÐRI HANN DYRGDI

Hans A. Djurhuus

Í góðum veðri hann dyrgdi
heilt uppi við Eystfalssker;
og heima sat mamman og syrgdi,
so boysin tann pilturin er.
Men seinni hann fór út at trola
og legði so langt út í hav,
har stórir sjógvar teir skola
og snýsa so mangt omanav.

SANGHEFTI

Í Skotlandi seldu teir fiskin,
har fekk hann ein góðan vin,
hon stóð har og flenti við diskinn
har suðri í Aberdeen.
Tá átti hann peningar nógvar,
og hartil var lyndið lætt,
og henni so keypti hann skógvar
og hartil ein reyðan hatt.

Men brátt mundi gentan hann narra,
tað tók honum dygt og tætt.
Á havinum ryturnar karra
og flúgva úr ætt í ætt.
Tá var tað, hann skifti hýru
at slíta tey trongu bond
og sigldi við Óla á Mýru
heilt suður í onnur lond.

So var tað ein dagin, teir lógu
við brúnna í Singapore,
eina feroyska skútu teir sóu,
og skiparin kom um borð.
Tá stóð hann og longdist og syrgdi,
so lítil var vorðin verð.
Hann mintist til dreingin, sum dyrgdi
har uppi við Eystfalssker.

Har frammi teir gjørdu eitt gildi,
og har fór mangt glasið í sor;
men tá ið teir heim aftur hildu,
var drongurin við umborð.
Teir bógvaðu gjøgnum monsunin,
og ofta var ódnin hørð;
men altíð so áttu teir munin
og komu á Skálafjørð.

So róði hann sær til Havnar,
og mamman fekk silkistakk.
Ja, so gera slíkir stavnar,
sum sigla og liggja bakk.
Hann húsini bræddi og girdi,
so vøkur tann lonin er. –
Í góðum veðri hann dyrgdi
har uppi við Eystfalssker.

3. DÝRD Á VÍK OG VÁG

Jens Dam Jacobsen

Dýrd á vík og vág.
Rúmdin fægurblá.
Snjóhvítt summardáalak um eingir.
Grasið leiftrar frítt.
Lotið kennist lýtt.
Mýrisnípan spennir sínar veingir.

Rodna rók og røð.
Búnast blómubløð.
Smálomb spæla sær á grønum slætta.
Ornar urðargrót.
Haran fim og fljót
spelar sum eitt fok í reyni bratta.

Unglingar og sprund
virka nú við skund:
Hann við líggja, hon við síni rívu.
Hennar brá og bros –
hansar' skemt og tos –
ber bert boð um tvey, ið líkar lívið.

Fagra, fjálga stund!
Silvitni um sund.
Fróir flúgva fuglar millum fjalla.
Teirra káta mál
berst um vall og vól.
Gævi dagur aldri fór at halla!

4. FAGRA BLÓMA

Pól F. Joensen

Fagra blóma! Tú, sum prýðir
fjallatindar, berg og skørð,
bø og ong og grønar líðir,
hvat er fagrari á jørð? –
– Eina blómu tó eg kenni,
fagrast hon av øllum er,
sjálvt ei rósan líkist henni:
tað er hon eg valdi mær!

Blómur spretta móti vári,
fólna, tá ið heystið er!
Mín, hon blóma man alt árið,
um so kalt og kavi er. –
– Einaferð hon bert kann blóma,
fólnar hon, eg fólni við;
fylgja skal eg blómu míni
til tann síðsta hvíldarfrið.

5. NÁND

So rótleyt er sinnið títt, altíð á ferð
tað tykist sum gloymir tú virðini her.
Hví droymir tú heldur um fjarskotin lond
enn síggja tað vakra, sum er í nánd?

Tær tykir at lívið er keðiligt - grátt,
hvønn er tað tú saknar - hví falla í fátt?
Tá aldri tú unnir tær hvíld ella frið,
fæst onki at grógva við tína lið.

Far innar í stovuna, um hon er trong
og lurta - hon syngur ein stillan song;
hon rúmar tó nakað, sum tú leggur í
har vantar bert tað - at tú varnast tí.

Tann eydnan, tú hómar um blánandi fjøll,
hvør sigur hon finst ei í heimahøll?
Tú átti ei friðleysur leita so fjart,
men lært teg at elska tað, sum tú sært.

6. NIKLAS HJÁ PENA

Eg eiti Niklas hjá Pena,
og er eri fjøruti ár,
mín kona er Marin Malena,
og hon fylti trýss í gjár;
Tó eg elski Marin Malenu,
- helst tá hon ei er her í nánd -
og næstan aldri meg veni
undir hennara jarnhørðu hond.

SANGHEFTI

Fyrstu ferð eg kendi,
at hon ein gívur var,
var brúdleypsdagin: Hon brendi
rúsdrekkakortið hjá mær.
Tá skuldi eg aldri havt talað,
tí klovan hon langaði mær
í skallan, so alt fór at mala –
á, Marin Malena hjá mær.

Eg tori ei síðan at siga
annað enn: Góða hjá mær.
Hvat, ið hon enn man meg biðja,
so fær hon sama svar.
Biður hon meg vaska blæur
ella klóra á rygginum sær,
svari eg fúsur og glaður:
Ja, elskaða Marin hjá mær

Um Marilyn Monroe segði:
"Niklas, eg eri so køld,"
hugtungur svarað eg hevði:
"Eg tori ikki í kvøld.
So høgt eg enn man seta
viðgitna krovið á tær;
eg noyðist tó hægri at meta
Marin Malenu hjá mær".

Nú kunnu tit kanska halda,
at tað er so synd í mær,
men ein er sum øllum man valda.
Hann hjálpir nokk eisini mær.
- Tí man eg aldri meg vena,
Um enn hon so dúgliga goyr,
Mín elskaða Marin Malena,

Eg veit, at hon einaferð doyr.

7. MÁNIN HANN SKEIN

Mánin hann skein, skein yvir Føroyaland,
Skein yvir dalar, fjøll og hvítan sand.
Mánin hann skein, skein yvir alt, sum svav,
skeiv yvir landið, Harrin okkum gav.

SANGHEFTI

Sjónin var mín, tað var eitt vetrarkvöld,
blóman í urtagarðinum stóð køld.
Sjónin var mín, tí elski eg mítt land,
knýtt millum okkum er eitt ævigt band.

Nýliga eg var aftur komin heim,
longst sum eg hevði eftir øllum teim,
sum standa mær og mínunm hjarta nær,
tey elski eg so leingi hjartað slær.

Stuttligt er tá tú er í tíni bygd.
tá kennist í hjartanum sovorðin trygd,
at tað tú sært, alt hetta tað er títt,
tá slær títt hjarta aftur lætt og frítt.

Mánin seg skjótt krógvar undir skýggj,
kom tú vinur mín, hygg við mær og síggj,
at hetta land tú sært í hesi nátt
størst er av øllum, hóast tað er smátt.

8. VANDRINGSMEN

Oss kann du møte på all verdens veier,
Vår fot har trått på alle markens muld.
Den bylt vi bær på, det er alt vi eier,
men vi har sterneglimt og månegull.

Vi har en drøm, en verden bak om pannen,
så langt den rækker, er den evig vår.
Ja, vi har sjø, og vi har gyldne lande
med nye eventyr, hvor hen vi går.

Når sol går ned, og det bliver skumringstider,
vil bekken nynne oss en melodi.
For vi er vandringmenn i verden vide
og ingen gledesstund går oss forbi.

Vi tar imot og gir med åpne hender,
så glad som vi, er ingen mann på jord,
som vi når natten sine stjerner tender
og lar dem lyse i en vandrers spor.

9. KOM OG DANSA

Chr. Holm-Isaksen

Kom og dansa, hjartanskæri skattur mín!
Hoyr, fiólin káta kvøður hásong tín!
Kvøður kátt um elskhug og um søtan gleim;
lat hann bera okkum burt í annan heim!

Kom og dansa, kæra, legg teg í mín arm!
Lívandi er hvíldin við tín mjúka barm.
Lítla hjartað titar eymligt móti mær,
sum ein bangin dúgva sárt við veingjum slær.

Fagra høvdið hvílir móti bringu blítt,
fuglaungin kennir reiðrið fjálg og lýtt.
Skálkasøta brosið leikar vørrum á,
spyr, um ikki skjótt tær munnu kossin fá.

Eygu møtast – burt er horvið alt, sum er;
eina sveima vit í eini dreymaverð.
Søtt sum blóman angar, mjúkt sum aldan slær,
streymar heitt títt unga yndi móti mær.

Alt er skýmligt, eina dansa tú og eg;
smáar varrar teska eymt: »Eg elski teg!«.
Ørur eg tær kyssi – streingir tagna brátt.
Svunnin er ein fríð og fægur dreymanátt.

10. SO VAKRAR MOYGGJAR OG KNAPPAR MENN

Rasmus Effersøe

So vakrar moyggjar og knappar menn,
sum kunnu teirra gerning gera,
væl finna kanst tú í Føroyum enn,
tí her er gaman at vera.
Um vetrarkvøld við grúgvu samlast øll
at siga søgur bæði um menn og trøll;
stuttligt er har,
tað tykist mær,
ið hvat so aðrir teir halda.

At reka seyð, tað so stuttligt er,
at kasta nót og halda snøri;
hvør lítil drongur so glaður fer
at stinga fliður í fjørðu;
og tá ið piltur fer at fiska síl,
í fíkku fær hann sær ein góðan dryl,
niðan í dal
hann fara skal
at fáa agn fyri flundru.

Í øðrum londum tey gera mat,
sum rætt og slætt kann kallast evja:
»týskar klumpar« og »franska sós«
og mangt og hvat tey saman vevja.
Eg skerpikjót og rikling vraki ei,
gev mær bara tvøst og spik og seið;
gásin væl gødd
og seyðarhøvd,
tað er tann kostur sum mær dámar.

11. HVØR SKULDI GAMLAR GØTUR GLOYMT

Chr. Matras týddi

Hvør skuldi gamlar gøtur gloymt
og gamalt vinarlag,
hvør skuldi gamlar gøtur gloymt
og mangan góðan dag.

Fyri mangan góðan dag ið var,
drekki nú eitt glas við mær,
vit tøma eina vinar skál
og minnst tíð, ið var.

Vit runnu upp í brekkurnar,
har blomstur vaks og ber,
men síðan var mangt sporið tungt
í tíð, sum farin er.

Vit spældu allan dag við skip
og floyttu eftir á,
men leingi vítt og vágvilt hav
ímillum okkum lá.

Her rætti eg tær bróðurhond,
so rætt tú tína mær,
vit bera glas at munni so
og minnast tíð, ið var.

Tú koksast ikki, vinur mín,
og eg skal fylgja tær,
vit tøma báðir brøðraskál
og minnast tíð, ið var.

12. EINKI ER SUM SUMMARKVØLD

Chr. Matras

Einki er sum summarkvøld við strendur.
Hvítar lýsa gjar- og flidna-rendur.
Standa menn á nesjum og á tongum.
Bátur rør við áratøkum longum.

Veksur flóð og neyvan tú tað grunar.
Eiðasørt á nøkrum flúri runar.
Syftast fagrir fiskar fram við strendur,
meðan dagur leggur saman hendur.

Hýkur dimmið mjúkt um hellulandið.
Kámast agnið, her eg sjálvur standi.
Áraknarr og syftan millum flesja.
Hómast valla land ímillum nesja.

Fram við landi eftir taragrunni
hava blankar beitur støðugt runnið.
Sleiskast alt hjá monnunum á tanga.
Ein og ein teir heim til húsa ganga.

13. LAND MÍTT

Hans A. Djurhuus

Land mítt har grasið í líðum grør,
og sólin skínur á bláan fjørð,
og roykur upp yvir tekju fer,
og flóðin fløðir um sand og sker.

Her ferðast seyður um ups og ás
av bröttum tindi í fjörurás,
her er so vakurt eitt vetrarkvöld,
tá sett er loftið við stjörnufjöld.

Og um eg fari í onnur lond,
mín hugur dregur at heimastrond
til tindafylgið og bröttu skörð,
til grønar líðir og bláan fjørð.

14. BEINTA

Oskar Hermansson

Hvør er tað sum kemur
lætt titandi um teig,
so fitt um snýð og klødd í silkivond?
- tað er hon, lítla Beinta, sum ferðast sína leið
langt inn í ljósu ævintýralond -
hon loypur fim um veitirnar
at heinta akkuleyur,
har fríðir standa bærkubøndur
hvítir og so reyðir,
hon hentar mýrufípur og syftunsøkugrøs
ímillum lomb og spakar heimaseyðir

Har firvaldar so fínir
lætt treða kátan dans
alt meðan sól á eingjargarðar sær,
tá situr hon í bønnum og bindur sóljukrans,
sum lítla spælibarnið hennar' fær. -
Har koma tjøldur flúgvandi
við fríum veingjaspenni,
og flógva lotið hárið hennar'
strýkur eymt um ennið
hon tekur blómutyssi í lítla føvning sín.
sum gáva er til mammuna frá henni.

Tá seinkar dagur, fer hon
til húsa eydnusom,
seg setir still við stovugluggakarm -
fer í vestur sólin og gyllir fjallatrom,
tá tyngist høvur lint á mjúkan arm -
hon starir út á foldina,

sum ger seg til at blunda,
har flogkykt øll og fuglarnir
at sínum skjólum standa,
- hon andar dægg á rútin og kámar burtur alt,
nú henni boðar sól til náttarfunda.

15. MEG MINNIST EINA MYND

Hans A. Djurhuus

Meg minnst eina mynd – eg var lítil tá,
tó fagrari mynd eg aldri sá;
tað var lítil bygd, fram við vatn hon lá,
og húsini vóru so fitt og smá.

Í bønnum á blik lögdu gentur læk,
og roykurin rak yvir grasgrøn tæk.
Hvør klettur sum skarlak litaður var,
og krúnu av támi tindurin bar.

Ein drongur við tráðu sat vatni hjá,
ein áarlækur rann skamt har frá.
Ein tjóðraður hestur í beiti stóð.
Í lofti kvað fuglur sítt kvøldarljóð.

Alt átti so friðarligt hvíldarlag –
kvøldarhvíld eftir stravnan dag.
Sólin var farin um fjallaskarð,
tó enn stóð glæman og lýsti har.

Ein fægur, ein yndislig summarmynd
við sólseturglæmu um høgan tind. –
Og eg kann minnst, eg ynskti mær,
at mær mátti unnast at búgva har.

Tó aldri eg enn slíkt stað havi sætt,
og einki havi eg frá tí frætt;
og myndin er burtur, – skrødd ella brend,
og eina av mær, ongum øðrum kend.

16. GOMUL MINNIR

Sum eg her siti við veitslunar borð,
tankarnir víða sveima,
minnini berast í suður og norð,
dvölja við smáttuna heima.
Tá sólin á kvöldi sakk logandi reyð
syngjandi fuglur um reiður sítt fleyg.
Niðri á støðni um klettin tað dró.
Nú er alt bara minnir.

Minnast tit friðin um bygdina lá,
øll høvdu tíð at liva,
skemtandi menn undir hjallum tú sá,
tímatabell var ei skrivað.
Tá sólin á kvöldi sakk logandi reyð,
syngjandi fuglur um reiður sítt fleyg.
Niðri á støðni, um klettin tað dró.
Nú er alt bara minnir.

Eg minnst hanan á morgni, hann gól
húskið hann alt fekk at vaka
fiskafløgg veittra í rísandi sól,
rívur á trøðni raka.
Í torvi á Kvígandal kyndu vit bál
vit drukku "roykte" vit burdu sagt skál.
Svumu í ánni, ja pápi svam við.
Rík eru gomul minnir.

Og tá so dangurnar riggaðu til,
garpar á Suðurland sigldu.
Nýbarkað seglini settu teir til,
stýrdu á bárunum villu.
Men heima har sótu tey kona og børn,
lýddu á havið í stormi og ódn,
longdust til heystið, tá sluppin kom heim.
Nú er alt bara minnir.

Í Urðini sóu vit húkandi menn
lótu sín afførning fara.
Harðvunnar kjálkar, og fastbitnar tenn,
kendu til útnyrðing harðan,
teir royttu ein neva av sýrum og gras
turkaðu endan, tað var onki fjas,
tíðin var tíðin, sjálvt lívið var alt.
Nú er alt bara minnir.

Víst vóru løtur við álvara í,
"Gráa" til tarvs mátti fara,
spulað um halan, og eg spurdi hví,
fekk tá um storkin at læra.
Tá sólin á kvøldið sakk logandi reyð
syngjandi fuglur um reiður sítt fleyg,
niðri á støðni, um kletting tað dró.
Nú er alt bara minnir.

17. EG MINNIST ÚR GOMLUM SØGUM

Orð: Rasmus Effersøe - Lag: Der boede en konning i Lejre

Eg minnist úr gomlum søgum,
sum móðir mín segði frá
um Føroyar í gomlum døgum,
hvussu føroyingar vóru tá:
roysni og brøgd at gera
teimum á hjarta lá,
høgt mundu teir høvdið bera,
tí fríbøndur vóru teir tá.

Trúfastur altíð var maður,
vildi ei bróta sítt orð,
í vertskapi fróður og glaður
við egið sum við annans borð.
Ei vin í neyð teir gloymdu,
æran var teirra mið,
og hana so væl teir goymdu
alt eftir norðmanna sið.

SANGHEFTI

Tá stongd var ei bóndans stova,
um ókunnugt fólk kom á leið,
men rómastampur úr kova
og válgarin spardust ei.
Tann, ið av lítlum varð argur,
varð hildin fyri spott,
tann, sum var ræddur og kargur,
fekk mangan ótelgdan tátt.

Ein maður við røttum sinni
kann látast av rók og rong,
men leingi skal liva hans minni
í søgu so væl sum í song'.
Latið ei søguna doyggja,
goymið hana so væl,
í dreingja sinni og moyggja
hon mikið útrætta skal.

18. SEKTUS OG SEKTERIUS

Orð: Steingrímur Weihe
Lag: Charles H. Gabriel

Var á Føroya landi einaferð so statt,
alt sum prestur segði, tað var vist og satt.
Kingo, Brockman báðar allir litu á.
Ja, so einfalt var tað tá.

Niðurlag: Sektus og sekterius, sektus og sekterius
prædikantar nógvir og mormonmenlar
allir rópa vinur kom.

Jú teir gomlu hjálptu seg við prest og degn
bønhús ella kirkja vóru stavnatekn;
nú hvør maður sjálvur prestur vera vil,
prestur dugur einki til.

Sigst at onkur farin er at hugsa um,
hvussu vorðið var við okkar forfedrum.
Sukku teir í heljardýpi ella ja ?
vunnu teir upp himnastað.

Vóni eg at einaferð vit biskup fá,
hann man megna fyri okkum greiða má:
Er tað so barasta hvør sektarist,
í himni eigur innivist.

19. LÍVSMYND

Orð og lag: Steintór Rasmussen

Enn eri eg ungur
og enn í góðum lag,
mær tørvar einki føðibræv
til at prógva tað.
Eg minnst ei mín barnadóp
og mína grulvutið;

Nú eri eg nóg vaksin
til at skilja hvat og hví.
Eg vil elska, eg vil syngja,
eg vil fevna kærleikan,
eg vil leita til tey støð,
har eg finni sannleikan.

Lívið er mítt listarverk,
eg máli jú hvønn dag;
Um eg fylli hundrað ár,
ei liðugt verður tað.
Vónin er at myndin mín
ein mildan skugga fær,
tá fólk úr øllum heimum
frælsið ogna sær.

Eg vil elska, eg vil liva,
eg vil syngja friðarlag
saman við so mongum menniskjum,
sum altíð vilja tað....
Vilja gráta, vilja flenna,
ynska frið í heimum,
og við álit' á hvønn annan
læra mangt av lívinum.

20. SILDAVALSURIN

Orð: Oskar Hermansson og Poul Arne Joensen
Lag: Gideon Wahlberg

Skútur brátt stevna av firði út tað norðhavssild at fanga
Skiparin rópar um stýrhús-rút: "Hey, latið springið ganga!"
Koyrir so á motorin, snotilig skútan er vorðin.
Setir so kós í ein landnyrðing, loggið bert snurrar ein sólarring.
Skiparin sjógvin gradar, brúkar sekstant og radar.
"Gerð nú greitt bæði trossar og gørn, tí nú se-ta vit!"

Setan var góð, væl teir finga í á fimtan favna dýpi.
Gørnini fimti teir settu út, við tunnum verður knýpið.
Avhøvda flestu og gelda, aðrir teir salta og skelda.
Kokkurin gamli tó glaður er: "Komið nú allir og skaffi her,
Borðiskin havi eg djúpan, kom og fá tykkum sildasúpan,
Hon stimbrar og hitar hvønn einasta kropp, sum nú kropin er!"

Sigla so inn aftur leygarkvøld, teir glaðir munnu sjunga.
Harmonikan áður so deyð sum sild, man út í dansin runga.
Ruskij og Polskij har snurra, norðmenn og sviar sum murra.
Har er bert ruðul og eingin kós, stúgvandi fult eins og sild í dós!
Har eru sildaknassar umframt teir sildabassar
Sum gørn teirra seta og fanga sær sprund nú eitt leygarkvøld.

21. ALDAN

Orð: Gunnar Hoydal
Lag: Annika Hoydal

Altíð ræddist eg taran í sjónum,
rekandi vøkstur um klettar og brot,
síðani, saman við ótta og vónum,
hevur tú rikið mítt hjarta á flot.

Niðurlag: Tak í meg, tak um mín iva,
nem við meg, nert ikki við,
sissa meg, tá eg vil liva,
øs meg, tá eg biði um frið.

Nú ert tú aldan, og eg eri tarin,
dregur meg at tær og rekur meg frá,
eigi teg, eigi teg, tá tú ert farin,
veit at eg missi teg, tá tú ert hjá.

SANGHEFTI

Alt tað, sum lokkar og alt, sum vil styggja,
fløðandi, fjarandi ert tú í mær,
lyftur meg upp nú og letur meg liggja,
myrkrið, sum bjargar og ljósið, sum slær.

Ræddist eg sjógvin við myrkri og megi,
visti meg stíga á ótryggan veg,
líknandi leið, men við rekandi gleði,
gangi eg nú : Nú ræðist eg teg.

Niðurlag: Tak í meg, tak um mín iva,
nem við meg, nert ikki við,
sissa meg, tá eg vil liva,
øs meg, tá eg biði um frið.

22. 1001 NÁTT

Orð og lag: Jóan Jakku Guttusen

Eg vil halda fast um teg, eg vil kína tær eymt,
eg man ongantíð skilja, tað sum mær er hent.
Eg má framvegis undrast á kærleikans mátt,
eftir 1001 nátt.

Eg vil taka hvønn dag, sum hann kemur og fer.
Tí tú letur meg vita, hvat hvør dagur ber.
Og eg elski og hevji teg líka so hátt.
Eftir 1001 nátt.

Hvat um tað, um tíð fór til spillis.
Hvat um tað, um tað tók sína tíð.
Tá vit finga at síggja at einki er lánt.
Eftir 1001 nátt.

Og eg elski og hevji teg líka so hátt.....
Hvat um tað.....

23. EROS

Orð: Steintór Rasmussen

Lag: Terji Rasmussen

Íslensk týðing

Vilt tú ikki sita her
eina løtu nú hjá mær
so eg kann kína og kyssa teg
og vera tær so nær

Nú býurin skjótt sova skal
og myrkrið biður góða nátt
legg teg bara her so væl
fevn og kroyst mín kropp

Vit gloyma dagsins strev
í morgin er aftur frídagur
og Eros so loyndarfullur lær
bara hann okkum sær

Nú sólin sendir geislar inn
í eina lítla lon so veik
har liggja tvey saman ballað skinn
eftir ástarleik

Um vit gloyma dagsins stríð
geva hvørjum øðrum tíð
kann Eros ikki halda frí
tað leggur hann einki í

Tú mást ei fara heim í kvøld
verð nú her hjá mær
so eg kann merkja tín mjúka kropp
heilt nær at mær

24. SEEMANN

Seemann, laß das Träumen,
Denk' nicht an zuhaus.
Seemann, Wind und Wellen,
Rufen dich hinaus:

Deine Heimat ist das Meer,
Deine Freunde sind die Sterne,
Über Rio und Shanghai,
Über Bali und Hawaii.
Deine Liebe ist dein Schiff,
Deine Sehnsucht ist die Ferne
Und nur ihnen bist du treu
Ein Leben lang.

Seemann, laß das Träumen,
Denke nicht an mich.
Seemann, denn die Fremde,
Wartet schon auf dich:

Deine Heimat ist das

25. COCKLES AND MUSSELS / MOLLY MALONE

CHORUS

alive alive oh
alive alive ohh
singing cockles and mussels
alive alive ohhh

In Dublin's fair city
where the girls are so pretty
I once met a girl named sweet Molly Malone
and she wheeled her wheel barrow
through the streets broad and narrow
singing cockles and mussels alive alive oh

She was a fish monger
and sure was no wonder
so were her mother and father before
and they wheeled their wheel barrow
through the streets broad and narrow
singing cockles and mussels alive alive oh

SANGHEFTI

She died of a fever
and so one could save her
and that was the end of sweet Molly Malone
now her ghost wheels her barrow through the streets broad and
narrow
singing cockles and mussels alive alive oh

She wheels her wheel barrow
thought the streets broad and narrow
her barrow is narrow
her hips are too wide
and whenever she wheels it
the neighborhood feels it
her girdle keeps brushin' the homes on each side

It's not just her fat but,
it's not only that but,
she's cockeyed and musclebound Molly Malone

CHORUS

26. SÅ LÆNGE JEG LEVER

Du sir du har en anden ven.
Hvad jeg frygtede mest er hændt mig nu igen.
Du fortæller ligesom sidst at det er den store kærlighed.
Farvel min blomst behold ham blot i fred.
Så længe jeg lever.
Så længe mit hjerte slår.
Så længe vil jeg elske dig.
Men du er en rullesten.
Du har ikke nok i en.
Derfor må du gå din egen vej.
At tiden læger alle sår, sir de vise mænd.
Jeg håber de forstår, hvad de taler om.
Jeg tror det næppe.
Simpelthen fordi.
De aldrig prøvede dette - helt forbi.
Så længe jeg lever.
Så længe mit hjerte slår.
Så længe vil jeg elske dig.
Men du er en rullesten.
Du har ikke nok i en.
Derfor må du gå din egen vej.